

7. Gud har ju städs befalt, at man skal försöka alt, äfwen öf själswa: men nästan skal wi älska ei hata, långt mindre prata, Om felen wi hos honom warse bli.

8. War en uti sin barm finner med största harm, at man ei ängel utan människa är, som i mång stycke, felar rätt mycke, är ju det billigt man hat til sig bär.

9. Unnat har jag förmärkt, i detta kärlets wär, men Er min Syster och utwalda Brud, Er dygd och dater har gjort dem flater, som har qwar blifwit och straxt wändt igen.

10. Lyckan hon icke har, Unnat öf bli et par, hwar på wi altid warit beänkt, men den som slitt wällit, och öf förhållit, Har utan twiswel Guds wilje förtränkt.

11. Ses du min Syster wäl, tack för jag warit träl, håller mit löfte dock redligt til slut, Gud gifwe Er lycka, fast jag kan tycka, Ingen så wöligt som jag härdar ut.

Eränne Ny
Kärlets
Wisdom,

Den Första:

Stomakaren hälsar god Morgon
min Ros &c.

Den Andra:

Min Ängel haf god natt &c.
Sjunges som: Uå huru fåfängt är,
på människor at lita &c.

Den Tredje:

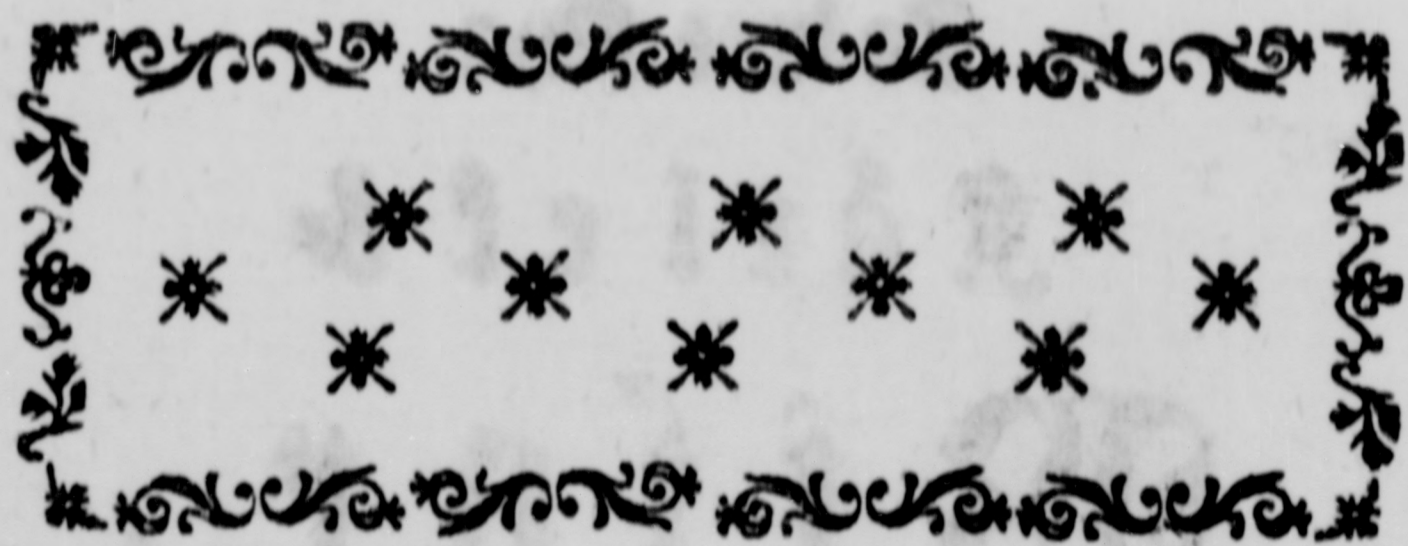
Låt mig min Syster ha, Äran at
affled ta, &c.

Fahlun, 1802.

Tryckt hos Peter Ol. Armar.

Kostar 1 Skill.

1.

Stomakaren hälsar god morgon min ros, För stomakare äro ej blödigga; Jag menar den pigan som sitter näst hos, at skona de äro dig nödigga.

2. Stor tack sade pigan kom Mäster sitt ner; För pigor äro alltid så blödigga, Får jag man köpa de skona af er; För skona de äro mig nödigga.

3. Kom rått fram foten och låt mig få se; För stomakare äro ej blödigga, Om deka skona de passa åt er, För skona de äro dig nödigga.

4. Min hjertans mästare jag väl säga må; För pigor äro alltid så blödigga; De passas mig väl til hål och til tå; För skona de äro mig nödigga.

5. Så gärna jag köpte de skona af er; För pigor äro alltid så blödigga; Men jag har ej mer än halförar tre, För skona de äro mig nödigga.

6. Jag

6. Jag har ej för pengar så just gått til byß, För stomakare äro ej blödigga; Men wil du man ge mig en hertelig kyß; För skona de äro dig nödigga.

8. Min hjertans Mäster jag det icke kan; För pigor äro alltid så blödigga; Men gäller ej annat så skal jag där an; För skona de äro mig nödigga.

8. Swad skal jag då hafwa för lastning och trä, För stomakare äro ej blödigga; För beck och för borst du kan väl förstå, För skona de äro dig nödigga.

9. Swad skal jag då hafwa för sålor och lär, För stomakare äro ej blödigga; Men wil du man ge mig et samntag dertför, För skona de äro dig nödigga.

10. Min hjertans Mäster jag det icke kan; För pigor äro alltid så blödigga. Men gäller ej annat så skal jag där an; För skona de äro mig nödigga.

11. Jag plår väl af andra så til köps och skänks, För pigor äro alltid så blödigga; Men gäller ej annat så skal jag til sångs, För skona de äro mig nödigga.

12. Min hjertans Mäster ni är en flink man; För pigor äro alltid så blödigga; Stick tylen i lädret det nåttost ni kan; För skona de äro mig nödigga.

13. Jag

13. Jag har ej på tuska lärde Handt-
verket mit; För Komakare äro ej blö-
diga; På swenska wil jag reda til lädret
dit; För skona de äro dig nödiga.

14. Om jag åt året blir tjocker och
trind, För pigor äro alltid så blödigas;
Wil ni då bli aldrakärestan min; För
skona de äro mig nödiga.

15. Ut gifwa ut skor och blifwa din
man, För Komakare äro ej blödigas;
Min hjertans fläta det går intet an,
För skona de äro dig nödiga.

16. Hå, hå stor sak lappri gå huru
det wil, För pigor äro alltid så blödigas,
Det nappar ej alltid jag slapper wäl
til; För skona de äro mig nödiga.

Den Andra:

1.

Min ängel! haf god natt, En Him-
len wil ej unna, Det wi i denna tid,
här samman blifwa kunna, Wi måste
som han wil, den os här hafwer satt;
En säger jag fullwist Min ängel haf
god natt.

2. Hade jag dig ei sett, Så wore
jag omalder, Jag tänker än der på,
hwad

hwad som du mig tilstalte; Uck! äns-
gel tänk dock hwad i framtiden kan
se: Uck! du stenhårder kund, då jag
sick dig här se.

3. Uck! tänk dock uppå mig, fast än
jag nu bortwiter, Du blif af hjertat
mig dock aldrig ren oiwiten, Jag är
ej den jag är, om jag förläter dig,
Därför min kärsta wän, tänk stadig
uppå mig.

4. Du blir i nordens minne och jag
måst dra til öster; Uck! at det måtte
se, man worde där från löster, Jag
suckar mången gång, och tänker i mit
sinn, Les du i Norden wäl, jag måst
til Österland.

5. Förgät den wänskap ej, lät hjer-
tat dit ej kolna, Du kan dock det du
wilt, med bref, om det än molna, Af
mig stads weta få, En säger jag ej
nej; Men ber dig hjertans wän, för-
gät den wänskap ej.

6. Mit hjerta blir din tro, jag wil
mig dig förskrifwa, Det jag i ewighet,
din troane wän wil blifwa, Hwad ska-
dar dock det dig, Jag wore hwar jag
wor, Så tro det säkerlig, mit hjerta
när dig bor.

7. Laga

7. Laga kan himlen så, at wi kom-
ma tillsammans, Hvem wet hwad här
och där, och än frögdar med gamman,
Lycksalig wore jag där jag min önskan
när; En war min wän nu tröst, det
himlen wäl förmår.

8. War nu som jag til säng, så är
jag wäl förnöjder, är det så Guds
behag, han gör och därtill bögder, Al-
lenast du blir huld, min hjertans så-
dant minn, Jag tänker uppå dig, war
du som jag til säng.

9. Gif mig nu til et slut, så och til
et valet, Din wackra hwita hand, hon
friskar från malet Mit helt förswagat
mod, ty jag nu måst härut, Hugswa-
la mig min wän, gif mig din hand
til slut.

10. Min ängel! Haf god natt jag
förmår mer ei skrifa, Låt min ämin-
nelse stads i dit hjerta blifwa, Jag les-
wer dig i tro til des jag blir jordsatt,
Bedröfligt säger nu min ängel, haf
god natt.

Den

Den Tredje:

Låt mig min Syster ha, äran at af-
sked ta, Er at betacka för hwar och
en dag, som jag hos Eder, niutit den he-
der blifwit mottagen af ren Kärleks-lag.

2. At hjertat blifwit kall, och wi för-
gättit alt, Som til ren wänskaps be-
tygelse bör, det gör mig smärta, som
qwäljer hjerta, fast man det ei så rent
ut säga tör

3. Rucktet är som det kan, Hvem
blir då Löstesman? När man på år-
ligt sätt sig gista wil: Afund gör myc-
ke af litet stycke, Lögnen hon
lägger långt mera dertil.

4. Så kan en Lilions dal, genom
et wrängt förtal blifwa til intet,
och alting om giordt, Men den som kån-
ner, Och pröfwar wänner, Blår icke
akta en Klaffares ord.

5. En hwar bör kånna sig, jag bör
och kånna mig, wet at jag leswer dock
ei utan fel, jag war på et byte; seck
och mit lyte; Ingen slapp undan,
utan hwar seck sin del.

6. Noa kan man grandet si, men
icke warse bli, Bialkan i ögat som wi
sielfwe har; Fast jag icke råknadt,
långt mindre teknadt, är ju det samma,
som man wilse far.

7. Gud